

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. София, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даяна К. Топалова

при участието на секретаря Димитринка Анг. Иванова
като разгледа докладваното от Даяна К. Топалова Търговско дело № 20211100902253 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 74, ал. 1 от ТЗ.

Ищецът извежда съдебно предявените права при твърдения, че е съдружник в ответното дружество, като притежава 15% от дружествените дялове в капитала. С решение на общото събрание на съдружниците от 31.10.2019г., вписано в търговския регистър при Агенция под вписванията под № 20191111093914, е бил избран за управител, като управлението се изпълнява заедно с другия управител Л.Й.Х., който е и съдружник. На 16.11.2021г. е било проведено общо събрание на съдружниците, на което са били взети решения: 1) За изключване на К. М. К. като съдружник и за поемане на дела му от другия съдружник Л.Й.Х.; 2) Приемане на нов учредителен акт на „Г.“ ЕООД; 3) Освобождаване на К. М. К. като управител на дружеството и 4) Възлагане на управителя на дружеството да предприеме действия за уреждане на имуществените последици от прекратяване на членството на съдружника К. М. К. въз основа на счетоводния баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването. Всички решения, взети по протокола от 16.11.2021г. са незаконосъобразни и противоречат на дружествения договор. По-конкретно, съгласно изложеното в исковата молба относно решението по т. 1, събранието не е било свикано редовно. Ищецът не е бил надлежно уведомен съобразно изискванията на чл. 21, ал. 2 от дружествения договор. Не е било връчено надлежно предупреждение за изключване и не е било указано ищецът да преустанови неизпълнението на задълженията с даване на срок за изпълнение. Отразените в протокола факти и обстоятелства не отговарят на истината. Не е вярно, че ищецът не е изпълнявал задълженията си за оказване на съдействие за осъществяване на дейността на дружеството и е действал против интересите му. Л.Х. е имал същите права и задължения като управител. Не е извършвана конкурентна дейност в качеството на ищеца на едноличен търговец. Другият съдружник е бил изцяло запознат с

дейността, осъществявана при негово знание и одобрение. За прекратяване на дадената гаранция е било необходимо съгласие на банката. Липсва изискуемата от закона форма, предвидена в чл. 137, ал. 4 от ТЗ, вр. чл. 137, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ТЗ. Обстоятелствата са били изложени от ищеца на събранието на съдружниците, макар да не са били вписани в протокола. Същите оплаквания, също съгласно изложеното в исковата молба, касаят и решението за освобождаване на ищеца като управител. Подписът на ищеца върху протокола не е нотариално заверен. Решенията по т. 2 и т. 4 от дневния ред на събранието са последица от предходните и доколкото те са незаконосъобразни, следва да бъдат отменени и решенията по т. 2 и т. 4. Нередовната процедура по свикването на общото събрание влече незаконосъобразност на всички взети решения. При тези твърдения иска да бъдат отменени решенията на общото събрание на съдружниците на „Г.“ ООД от 16.11.2021г., и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът оспорва исковете с възражение, че на ищеца са връчени предупреждения за изключване от 03.11.2021г. и от 05.11.2021г. с поканата за свикване на общото събрание. Връчването е било удостоверено и в протокола от общото събрание от 16.11.2021г. Ищецът, присъствал на събранието в резултат на получената покана, е посочил, че не счита, че е в неизпълнение на задълженията, от което е видно, че е бил запознат с обстоятелствата. Той не е и възразил да не е получил предупрежденията. Те са били получени на домашния адрес на ищеца и на адреса на дружеството, на което е бил управител. Получени са били и на неговия електронен адрес, за което е имало отговор. Тъй като ищецът е действал против интересите на дружеството, не е било необходимо даването на срок за изпълнение (Определение № 43 от 20.01.2016г. по т. д. № 355/2015г. на ВКС, ТК, I т. о.). Ищецът е ръководил производствената дейност на дружеството и е отговарял за осъществяването ѝ. Липсата на списък, съответно суровини и материали и прекъсването на дейността се дължало на действия и поведение на ищеца. На 03.11.2021г. ищецът е заплашил другият съдружник, че ще спре дейността. Списъкът е представлявал проявление на това намерение. В отговора се излагат и подробни съображения относно правото на съдружника Л.Х. да разполага с ключове и код за алармата. Всеки от управителите е трябвало да има достъп до офиса на дружеството. Ищецът пряко е увреждал интересите на ответното дружество. Извършваната от ищеца в качеството му на ЕТ “К. К.” дейност е била конкурентна. И тя е следвало да се прекрати (чл. 126, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ТЗ). За това е било поето и договорно задължение (писмо за намерение за съвместно участие). От другия съдружник не е имало съгласие или одобрение за такава дейност. Не е имало подробен доклад за сделките между дружеството и едноличния търговец, което е било задължение на ищеца. Трето лице не е можело да го направи. Прекратяване на гаранцията по Договор за овърдрафт на активен клиент № 104221/07.10.2015г. с анекси е било извършено от ищеца след изключването му като съдружник (при погасяване на задълженията), което сочи на възможност това да е било направено и преди това. Предвидената относно протокола от общото събрание форма е била спазена. Тъй като изключването на ищеца като съдружник е имало незабавно действие, след изключването ищецът не е разполагал с качеството съдружник и не е имал право да гласува. Той не е имал право да гласува и в качеството си на управител. Възражението на ищеца

относно липсата на заверка на неговия подпис е неоснователно. В случай, че решението за изключване на ищеца като съдружник в дружеството бъде потвърдено, решенията по т. 2 и т. 4 от дневния ред на събранието също следва да бъдат потвърдени.

С допълнителната си искова молба ищецът изцяло поддържа изложените твърдения и направените искания, като подробно уточнява осъществяваната от едноличния търговец и ответното дружество дейност, съответно уговорките между съдружниците при учредяването на общото им дружество.

С отговора на допълнителната си искова молба ответникът възразява, че предявеният иск за отмяна на решението на общото събрание на съдружниците за освобождаване на ищеца като управител е недопустим, тъй като след изключването ищецът вече не е притежавал качество съдружник. Страната се позовава на съдебна практика в този смисъл. Недопустимост на иска се поддържа и поради заличаването на ищеца като управител с вписване № 20220113172125. Изцяло се поддържат направените възразения, оспорвания и правни доводи по същество.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възразенията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

По предявените искове в тежест на ищеца е да докаже по делото качеството си на съдружник в ответното дружество към датата на вземане на решенията, чиято отмяна се иска, съответно, че такива решения са били взети на посочената дата и с твърдяното съдържание.

В тежест на ответника е да докаже, че ищецът е бил предупреден писмено в подходящ срок, че ще бъде изключен, като в предупреждението е посочено конкретното му поведение, което се приема за основание за изключването му, че това поведение е било реално осъществено, както и че решенията са взети на Общо събрание, свикано редовно с писмена покана, връчена на ищеца 7 дни преди провеждане на събранието.

Активната легитимация за предявяване на конститутивния иск произтича от качеството на лицето съдружник в търговското дружество, тъй като искът е процесуално правно средство за осъществяване защита на членствени права, които се твърди да са неблагоприятно засегнати от оспорените решения, като членственото правоотношение следва да е съществувало към момента на вземане на тези решения.

Страните не спорят, че ищецът е съдружник в ответното дружество, притежаващ 15 дружествени дяла или 15% от капитала му, както и, че решения с посоченото в исковата молба съдържание са взети, поради което съдът приема безспорните факти за установени.

Конститутивният иск по чл. 74, ал. 1 от ТЗ е процесуален способ за защита на съдружниците /и акционерите/ в търговско дружество срещу онези решения на общото събрание на дружеството, които противоречат на повелителни разпоредби на закона или на дружествения договор и нарушават членствените права на конкретния съдружник. В съответствие с принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, пределите на

търсената с иска по чл.74 от ТЗ съдебна защита се определят от самия ищец чрез основанията и петитума на исковата молба. Съгласно задължителните указания в т.6 от Тълкувателно решение № 1/06.12.2002 г. на ОСГК на ВКС, основанията за отмяна на решенията на общото събрание следва да бъдат изрично посочени и конкретизирани от ищеца, съобразно изискването на чл.127, ал.1, т.4 ГПК, като всеки релевиран порок - материалноправен или процесуалноправен, съставлява самостоятелно основание на отделен иск по чл.74 от ТЗ.

Предявяването на исовете, при посоченото съединяване, е ограничено с преклузивен, 14 – дневен срок, поради което в исковата молба следва да бъдат конкретизирани всички основания за отмяна, на които ищецът се позовава, и е недопустимо разглеждане на основания, които са допълнително въведени във висящото производство, но след изтичане на срока. Въведените основания могат да бъдат само уточнявани, със становища извън посочения срок, но не могат да бъдат навеждани нови основания, с допълнителната искова молба, тъй като чл.74, ал.2 от ТЗ е специален закон по отношение на чл.372, ал.2 ГПК и действа правилото *lex specialis derogat legi generali*. Предвид изложеното, съдът намира за недопустим доводът за опорочаване на процедурата по свикване на събранията поради това, че събранията не е свикано съвместно от двамата управители. Такъв довод за незаконосъобразност не се съдържа в обстоятелствената част на исковата молба, подадена в срока, а е наведен за първи път с допълнителната искова молба, след изтичане на този срок. В исковата молба е наведен порок на процедурата по свикване поради ненадлежно връчване на поканата, но липсва каквото и да е позоваване на начина на свикване само от единия управител при вписано съвместно представителство. Позоваването на порок при свикване, поради неспазване на разписана в дружествения договор процедура, при конкретно наведен довод в исковата молба, не може да обоснове извод за неконкретизиране на основанията, което от своя страна да обоснове възможност с допълнителната искова молба да се въведат и други основания, които попадат в обхвата на твърдението за нередовно свикване. Предвид изложеното, този довод съдът намира, че е недопустимо да бъде разглеждан. Отделно от това, за пълнота, следва да се посочи, че този довод е и неоснователен.

Свикването на общото събрание еднолично от единия управител при учредена съвместна представителна власт на двамата управители на дружеството не представлява нарушение на чл. 138, ал. 1 от ТЗ и чл. 21, ал.1 от дружествения договор, тъй като съвместното представителство касае отношенията с трети лица, поради което не намира приложение във вътрешните отношения.

Отделно от горното, съдът е надлежно сезиран с обективно съединени исовете, като едно от въведените основания, касае законосъобразността на всички решения. Такова основание е соченият процесуалноправен порок, който следва да бъде разгледан първо, тъй като в случай, че съдът достигне до извод за наличието му, не дължи произнасяне по пороците, релевирани за всяко отделно решение, а би имало за последица отмяна на всички процесни решения на общото събрание.

В Тълкувателно решение № 1 от 6.12.2002 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2002 г., ОСГК по задължителен за съдилищата начин е разяснено, че решенията на ОС, които противоречат на учредителния акт или на повелителни разпоредби на ТЗ, когато са опорочени процедурата по свикване на ОС, реда и кворума за приемане на решения (при процесуална незаконосъобразност), са отменяеми.

Соченият от ищеца порок е за неспазване на разписаната в дружествения договор процедура за свикване на събранието, поради ненадлежно връчване на поканата.

Съгласно чл. 139, ал. 1 от ТЗ общото събрание на дружество с ограничена отговорност се свиква с писмена покана, получена от всеки съдружник най-малко седем дни преди датата на заседанието, ако не е предвидено друго в дружествения договор, като в поканата се посочва и дневният ред.

В нормата изрично е изведен приоритет на приложение на дружествения договор по отношение на срока и формата. В дружествения договор на ответното дружество не се съдържа клауза, уреждаща по различен начин свикване на общото събрание и уведомяване на съдружниците, а е възпроизведена общата разпоредба на [чл. 139, ал. 1 от ТЗ](#).

Посочената разпоредба не урежда императивно начина на връчване на поканата, поради което следва да се приеме, че връчването може се извърши чрез нотариус, от съдружник, по пощата, от лицензирана фирма, която извършва куриерски услуги или по електронна поща, но независимо кой връчва поканата, от името на дружеството, самото връчване трябва да стане лично на съдружника, а независимо кой начин на връчване е избрало дружеството следва да докаже, че е достигнала поканата до съдружника.

Поканата за свикване на събранието, на което са взети процесните решения, е изпратена както чрез куриер на посочен от ищеца адрес, така и на електронна поща на ищеца. Връчването чрез куриер е извършено на лице, различно от съдружника, поради което не може да се приеме, че е получено от последния.

По делото е представено електронно писмо, в което са описани като приложения предупреждение за изключване и покана за свикване на общото събрание, със съдържание, идентично на представеното по делото, което не се оспорва от ищеца. Предвид това с извършеното по електронна поща връчване е спазена писмената форма, доколкото законът [/чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ/](#) приравнява електронния документ на писмен такъв. При преценката относно факта на получаването на поканата от съдружника ищец следва да се съобрази, че от електронния адрес, на който е изпратена, от ищеца е изпратен отговор, по повод на същото писмо, с твърдения, че съдържа писмо на английски език, с който отговор е поискан превод. Отделно от това, този адрес е посочен от самия ищец като такъв за кореспонденция в договора за овърдрафт и в издавани от него, в качеството му на като едноличен търговец, фактури. Ищецът не е противопоставил възражение, че това електронно писмо не е достигнало до него по причина напр. на неправилен адрес, тежестта за доказването за което носи. Предвид изложеното, и доколкото не се оспорва, а и се установява този адрес да се използва от съдружника за кореспонденция, включително и с дружеството, следва да се

приеме, че поканата за свикване на събранието е получена от ищеца на този адрес. Ответникът е освободен от задължението да доказва дали писмото е реално отворено и прочетено от съдружника, поради което доколкото поканата е изпратена на адрес за кореспонденция, използван от съдружника, в четлива писмена форма, това е достатъчно да се приеме, че е достигнала до ищеца.

Предвид извода за неоснователност на общия процесуален довод следва да се разгледат наведените пороци по отношение на всяко отделно решение.

Относно решението за изключване на ищеца като съдружник е въведен довод за неспазване на изискуемата по чл.137, ал.4 ТЗ форма. Съгласно задължителното тълкуване, дадено с посоченото по – горе тълкувателно решение, нищожни са решенията, които ТЗ квалифицира като такива. Съгласно чл.137, ал.5 ТЗ нищожни са решенията на ОС на ООД, приети в нарушение на изискването за форма по чл.137, ал.4 ТЗ. Предвид изложеното, този довод на ищеца е за нищожност на решението, а не за неговата незаконосъобразност. Независимо, че в исковата молба липсва петитум за установяване нищожност на това решение, доводът следва да се разгледа в контекста на иска по чл.74 ТЗ, тъй като на отмяна подлежат само незаконосъобразни решения, и в случай, че съдът достигне до извод за нищожност на решението, предмет на иска по чл.74 ТЗ, този иск е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Съгласно чл.137, ал.3 ТЗ изключваният съдружник не гласува, поради което на удостоверяване подлежи подписът на единствения друг съдружник, който има право на глас. Видно от представения по делото протокол от проведено общо събрание от 16.11.2021 г. на съдружниците на „Г.“ ООД е извършена едновременно заверка на подписа на съдружника Л.Й.Х. и съдържанието на документа, което в приложение на чл. 590, ал. 4 ГПК удостоверява, че лицето е подписало представения частен документ, както и че съдържанието на така подписания документ съответства на представения пред нотариуса и подреден в специалния регистър екземпляр (чл.590, ал.4 ГПК).

Предвид изложеното доводът за нищожност е неоснователен и следва да бъдат разгледани доводите за незаконосъобразност на решението за изключване на ищеца като съдружник.

Въведените в тази насока доводи са за невръчване на предупреждението за изключване, непредоставяне на срок, както и възражения, че фактическите основания, посочени в предупреждението за изключване, не могат да обосноват тази последица. В тази връзка се твърди, че липсва задължение за съставянето на списък със суровини и материали, както и че това не е довело до спиране на производствената дейност и не е ясно за кога е следвало да се състави този списък, другият съдружник няма право на ключове и код за аларма за достъп до производствената база; не извършва конкурентна дейност, а отделно от това другият съдружник е запознат и дейността се извършва с негово знание и одобрение, поради което е наясно и с извършваните сделки; гаранцията не може да се прекрати без съгласието на банката.

Писменото предупреждение по чл.126 ал.3 ТЗ в случая е материализирано в самостоятелен документ, който заедно с поканата по чл.139, ал.1 ТЗ за събранието е връчено на ищеца по електронна поща, за което важат изложените по – горе подробни разсъждения, поради което този довод е неоснователен.

Целта на писменото предупреждение по чл.126, ал.3 ТЗ е да уведоми съдружника за наличието на констатирани нарушения по повод на участието или неучастието му в дружествените работи, а също така представлява и известие, че дружеството би могло да предприеме действия по изключването му. С предупреждението на съдружника, освен да узнае за намерението да бъде изключен, му се предоставя и възможност да се подготви за ОС, на което ще се разглежда този въпрос, като при желание той би могъл да изложи доводи против съобщените му писмено провинения, попадащи в някое от основанията по чл.126 ал.3 ТЗ, евентуално и да коригира и поведението си, ако нарушението позволява това.

Преценката на законосъобразността на решението за изключване включва преценка за осъществяване на законови или договорни основания, довели до изключването, които не са виновно изпълнени от съдружника и касаят основни задължения, свързани с основни цели на дружеството.

Същевременно от предназначението на санкционните последици на изключването, систематичното място на чл.126, ал.3 ТЗ и граматическото тълкуване на разпоредбата, се налага извод, че когато се касае до първите две от законоустановените основания за изключване при неизпълнени от съдружника неимуществени задължения, то необходимо е да бъде установено не само конкретното длъжимото поведение, произтичащо от закона, от дружествения договор или от решение на ОС, но и повтораемост, а не епизодичност в съставомерното бездействие.

В предупреждението като първо основание е посочено прекъсване на производствената дейност поради непредставяне на списък с необходими суровини и материали.

На първо място така формулираното предупреждение не е съответно на изискванията за конкретност на поведението, на което се основава. Предупреждението не съдържа никакви факти относно време, място и конкретно по съдържание поведение на ищеца, в качеството му на съдружник, които факти, ако бъдат доказани, да дадат възможност за преценка дали поведението, което попълват, е в противоречие с интересите на дружеството. Конкретно не е ясно за какъв период, на какви материали и суровини е следвало да се изготви списък и как конкретно това е повлияло на производствения процес. Отделно от това, достоверността на тези фактически основания в предупреждението се разколебава от предходно предупреждение, от 03.11., изпратено също по електронна поща, в което само ден преди процесното предупреждение, се сочи, че има само заплаха, от страна на ищеца, за спиране на производствената дейност, но не и конкретни действия. Независимо от горния извод, който е достатъчен за преценка за липса на това основание, за пълнота следва да се посочи и следното:

Както беше изложено и по-горе основание за изключване е нарушение на конкретно дължимо от ищеца поведение, произтичащо от закона, дружествения договор или решение на общото събрание. Дружеството с ограничена отговорност е капиталово, поради което основното задължение на съдружника е да изплати или внесе дела си. Израз на персоналният елемент в това капиталово дружество е произтичащото от закона задължение за съдействие за осъществяване на търговската дейност, но не и за непосредствено осъществяване на оперативната му търговска дейност, каквото представлява описаното по – горе поведение. Такова задължение не произтича от дружествения договор. Ответникът, който носи доказателствена тежест, не доказва по делото твърдението си, че разпределението на оперативната работа, в посочения смисъл, е резултат от уговорка между съдружниците, за което му е указана изрично тежест в съдебно заседание. Предвид изложеното, от доказателствата по делото, с оглед и изричното оспорване от страна на ищеца, не може да се направи извод, че същият е имал задължение, като съдружник, да извършва посочената в предупреждението дейност по съдействие за подготовка на производствената работа на дружеството. Следователно, такова поведение, дори да бъде доказано, не може да обоснове изключване на ищеца като съдружник, а евентуално освобождаването му като управител и отговорност по чл.145 ТЗ, в случай на вредоносен резултат. Отделно от това, следва да се посочи, че това фактическо основание е и недоказано по делото, още по – малко отговаря на изискването за повтаряемост.

Второто посочено в предупреждението основание за изключване е непредоставяне на ключ и код на алармата за достъп до производствената база, сградата и офиса на дружеството. Това поведение се признава от ищеца със становището му, изложено в исковата молба, поради което следва да се приеме, че това фактическо основание е установено, поради което следва да се отговори дали същото попада под хипотезата на чл.126, ал.1 ТЗ. Този достъп очевидно не е бил предоставен и в предходни периоди, но въпреки това другият съдружник и управител е изпълнявал задълженията си и това поведение не е възприемано като пречещо на стопанската дейност. Предвид това по делото липсват доказателства, от които да се направи извод как това е повлияло негативно на интересите на дружеството или е попречило за осъществяване на дейността му, респективно да обоснове прилагане на най – тежката санкция по отношение на съдружника.

Третото посочено основание за изключване е извършване на конкурентна дейност от ищеца, в качеството му на едноличен търговец.

В ТЗ не е установена забрана за извършване на конкурентна дейност от съдружниците в ООД, а в представения по делото дружествен договор липсва въведена такава забрана. Представеното по делото писмо за намерение е предхождаща правна рамка на отношенията на ищеца и другия съдружник в дружеството, преди придобиване на последния на това качество. Клаузите на това споразумение следва да се тълкуват една спрямо друга и в духа и целта на споразумението. Тълкуването, извършено в приложение на посочените правила сочи, че страните са имали воля ищецът да прехвърли част от дяловете в ответното дружество на Л.Х., както и търговското предприятие на ЕТ „ К. К.“ като

продължи дейността по производство на кофи, приспособления и детайли на багери, челни товарачи и друго оборудване от дружеството. Именно в този смисъл следва да се тълкува и поетото от страните задължение да не извършват конкурентна дейност, а именно след изпълнение на горните условия за обединяване за извършване на една обща дейност. Видно от доказателствата по делото, а и безспорно между страните, търговското предприятие на едноличния търговец не е придобито от ответното дружество, а дейността му, съвпадаща с тази на дружеството, е продължена със знанието на другия съдружник. Така съществуването на едноличен търговец, имащ сходен предмет на дейност с този на ответното дружество, е било известно на съдружника още към момента на придобиване на това качество и е продължило с неговото знание и след това. Предвид това и при отсъствието на ангажирани по делото доказателства за реално засегнати имуществени или неимуществени интереси на дружеството, не обосновава наличие на неправомерно поведение, нарушаващо общото задължение за лоялност и поради това насочено против интересите на дружеството по смисъла на чл.126, ал.3, т.3 ТЗ.

По отношение на четвъртото посочено в предупреждението основание за изключване, а именно непредставяне на доклад за сделките между дружеството и ЕТ и конкурентни такива, важи казаното по – горе, относно първото основание за недоказаност на основаниято, от което произтича задължението на ищеца да изготви такива справки, както и как това е повлияло на интересите на дружеството и липсата на системност на такова поведение, доколкото представлява форма на съдействие.

Петото посочено основание за изключване е неподписване на документите за прекратяване на гаранцията, предоставена от дружеството на едноличния търговец по договор за овърдрафт. От представения по делото договор за овърдрафт се установява, че ответното дружество е сключило договора като съдлъжник, заедно с кредитополучателя ЕТ „К. К.“. От представеното по делото искане за предсрочно погасяване се установява, че на 23.12.2021 г. едноличният търговец е подал искане до банката за пълно предсрочно погасяване на кредита по договора за овърдрафт, а самото погасяване се признава от ответника в отговора на исковата молба. С погасяване на задължението се погасява и отговорността на всички лица дали лични или вещни обезпечения, поради което от това предупреждение изобщо не е ясно какво поведение е било дължимо от ищеца и как бездействието му е повлияло на интереса на дружеството.

Предвид всичко изложено съдът намира, че посочените в предупреждението основания не могат да обосноват прилагане на най-тежката санкция по отношение на ищеца като съдружник, поради което решението за изключването му е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Приемането на решенията по т.2 и т.4 от протокола за поемане на дяловете на изключения съдружник, приемане на нов учредителен акт и уреждане на имуществените последици от прекратяване на членството, са обусловени от незаконосъобразното решение за изключване на съдружника, поради което също подлежат на отмяна.

Относно решението по т.3 от протокола за освобождаване на ищеца като управител

като основания за незаконосъобразност, освен общият за всички решения, процесуален довод, разгледан по – горе, и приет за неоснователен, е въведен и довод за липса на заверка на подписа на ищеца под това решение. По същество този довод, както беше посочено по – горе, е такъв за нищожност по арг. от чл.137, ал.4 ТЗ и следва да бъде разгледан в същия посочен по – горе контекст. На първо място, настоящият съдебен състав намира, че формата, изискуема, съгласно чл.137, ал.3 от ТЗ, се отнася и за решенията за освобождаване на управителя, освен за избора му, тъй като е въведена в интерес на дружеството при извършване на преценка, относно лицето, което ще формира волята му.

Решението за изключването на ищеца като съдружник в ответното дружество е породило действието си във вътрешните отношения незабавно, поради което към момента на вземане на решението за освобождаването му като управител на дружеството той вече не е имал качеството съдружник в търговското дружество, а решенията на съда, с които се отменят решения на ОС на дружеството са конститутивни и имат действие занапред (така ТР2/2002 на ОС НА ВКС). От обстоятелството, че след вземане на решение за изключване на ищеца като съдружник, същият загубва това си качество следва, че той няма право да гласува и относно последващите решения на Общото събрание поради незабавното действие, което е произвело решението за изключването му спрямо съдружниците и органите на съответното дружество с ограничена отговорност. Предвид изложеното, със заверката на подписа на единствения съдружник с право на глас и съдържанието на протокола е спазена изискуемата от закона форма.

Съгласно чл.141, ал.4 от ТЗ овластяването на управителя може да бъде оттеглено по всяко време, а конкретните причини за това са ирелевантни за прекратяване на мандатното правоотношение, поради което и предвид липсата на други въведени основания за незаконосъобразност и извод за неоснователност на наведените такива, следва да се приеме, че решението за освобождаване на ищеца като управител е законосъобразно и искът, относно това решение следва да бъде отхвърлен.

Относно разноските в производството:

При този изход на спора на ищеца следва да се присъдят разноски, съразмерно на уважената част от исковете, в размер на 810 лв. за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение. На ответника следва да се присъдят разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковете, в размер на 480 лв, за адвокатско възнаграждение, което съдът не намира основание бъде намалено, предвид множеството съединени иски и правната сложност на делото.

При тези мотиви Софийски градски съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл.74 от ТЗ по исковете на К. М. К., ЕГН *** и адрес – гр. София, ул. “*****”, решенията на Общото събрание на съдружниците**

на „Г.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр София, ул. *****, проведено на 16.11.2021 г., по т.1 – за изключване на К. М. К. като съдружник в дружеството и за поемане на дяловете на изключения съдружник от другия съдружник; по т.2 – за приемане на нов учредителен акт и по т.4 – за предприемане на действия за уреждане на имуществените последици от прекратяване на членството на съдружника К. К..

ОТХВЪРЛЯ предявения от **К. М. К.**, ЕГН ***** и адрес – гр. София, ул. “*****”, срещу „Г.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр София, ул. *****, иск с правно основание чл.74 от ТЗ за отмяна на решението на Общото събрание на съдружниците на „Г.“ ООД, проведено на 16.11.2021 г., по т.3 – за освобождаване на К. М. К. като управител на дружеството.

ОСЪЖДА „Г.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр София, ул. ***** да заплати на **К. М. К.**, ЕГН ***** и адрес – гр. София, ул. “*****” на основание чл.78, ал. 1 ГПК сумата **810 лв.** - разноски за производството за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА **К. М. К.**, ЕГН ***** и адрес – гр. София, ул. “*****” да заплати на „Г.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр София, ул. ***** на основание чл.78, ал. 3 ГПК сумата **480 лв.** - разноски за производството за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр. София в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____